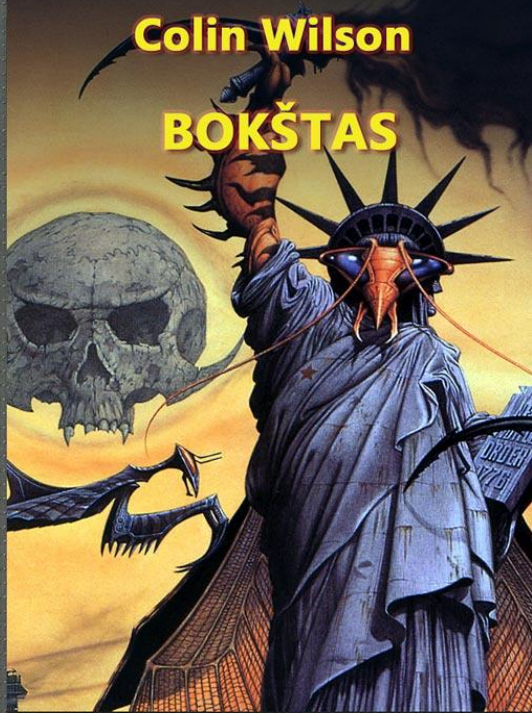

Vorų pasaulis: #2

Colin Wilson

BOKŠTAS

Knygute.lt

Colin Wilson

VORŲ PAŠAULIS #2:
BOKŠTAS

Mokslinis-fantastinis romanas

Vorai yra neabejotini Žemės valdovai. Bet kodėl jie taip bijo Baltojo bokšto? Kodėl visomis išgalėmis stengiasi jį sunaikinti?

Iš anglų kalbos vertė
ŽIVILĖ SAMĖNAITE

Copyright © by Colin Wilson, 1987

Colin Wilson - SPIDERWORLD: THE TOWER

New York, Ace books, 1989

Cover art Copyright © by Rodney Matthews, 1991

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 1996

© leidykla Knygute.lt, 2017

Ant žemos sienelės, supančios pastatą, nuleidęs galvą ant rankų sėdėjo vyras. Pastebėjęs prižiūrėtoją, jis nušoko žemėn ir įsitempė. Nialas atpažino, kad tai tas pats žmogus, kuriam prižiūrėtoja spyrė į veidą. Vienas jo skruostas buvo ištinęs, nosį kirto randas, po akimi juodavo mėlynė.

- Nuvesk šiuos žmones pas valdytoją, - paliepė moteris.

Darbininkas skubiai linktelėjo. Prižiūrėtoja apsisuko ant kulnų ir nužingsniavo atgal į pastatą.

- Eime, - paragino trijulę aukštaūgis vežėjas ir nusivedė juos per aikštę prie dviračio vežimaitio, palikto ant žolės.

Sairisė užjaučiančiai žvilgtelėjo į jo sumuštą veidą ir pasiūlė.

- Mes galime ir pėsti nueiti. Tik pasakyk kur.

Kaip Nialas ir tikėjosi, vyriškis tik papurtė galvą.

- Atsiprašau, privalau įvykdyti įsakymą.

Sairisė ir abu vaikinai nenoriai sulipo į vežimaitį.

Ir tik tada Nialas pastebėjo būrį vyrų, plu-

Šančių Baltojo bokšto papėdėje, vienas iš jų dėvėjo geltoną tuniką. Vaikinas patapšnojo vežėjui per petį.

- Klausyk, ką jie ten veikia?

Vežėjas abejingai dirstelėjo kitapus vejos.

- Tai vabalų tarnai. Mums neleidžiama su jais kalbėtis.

- Kodėl?

- Nežinau. Mes neklausinėjame.

Aukštaūgis smarkiai trūktelėjo iš vietos, ir keleiviai krestelėję atsilošė sėdynėse. Nialas smalsiai grįžtelėjo per petį į bokštą. Vyrai nešė statines iš didelių keturračių vežimų ir krovė jas palei bokšto pagrindą. Darbui vadovavo mažasis žmogelis su geltonu apdaru.

Vežėjas žvaliai, be didelių pastangų, nurisnojė plačiuoju prospektu. Išskyrus kelis vilkinius vorus bei būrį vergų, pražygiavusį tolumoje, gatvė buvo beveik tuščia. Nialas pasilenkė į priekį ir vėl paklausė vežėjo:

- Kur visi žmonės?

- Dirba, - trumpai atsakė tas.

Vaikinas dirstelėjo į aukštaūgio mintis ir labai nustebo supratęs, kad tas nė trupučio nepyksta ant moters, įspyrusios jam. Vežėjas tikėjo, kad buvo kaltas ir nusipelnė baismės

Nialui toks vergiškas nuolankumas pasirodė tiesiog nesuprantamas.

Priešais žalią pastatą su grakščiomis kolonomis - tokiomis pat, kaip ir sugriuvusioje šventykloje - vežėjas nuleido ienas ant žemės ir padėjo keleiviams išlipti.

- Čionai, - parodė jis.

Jis nusivedė trijulę nudilusiais laipteliais link dviverių įmantriai išpuoštų bronzinių durų ir stumtelėjo vieną durų pusę. Jie atsidūrė erdviame vestibulyje su pilko marmuro grindimis; pasieniais lygiais tarpais stovėjo marmuriniai suolai. Pro aukštus plačius langus plūdo saulės šviesa.

Laiptais aukštyn lipo moteris Vežėjas atsikrenkštė ir garsiai tarė:

- Atsiprašau, ponias...

Moteris atsigrėžė ir staiga šūktelėjo:

- O Dieve, Sairise! Ką tu čia veiki?

Sairisė iškart atpažino moters balsą, bet tik po akimirkos veidą. O tada šūktelėjo: "Ingelda!" - ir nubėgo jos apkabinti. Kelias sekundes moteris garsiai juokėsi apsikabinusios; Ingelda sykį net kilstelėjo Sairisę nuo grindų. Pasakui ji pastebėjo vežėją, klūpantį ant vieno kelio.

- Kur juos vedi? - valdingai pasiteiravo Ingelda aukštaūgio darbininko.

- Pas valdytoją, ponias.

- Puiku. Aš pati juos nuvesiu. Tu palauk čia. - Ingelda pasisuko į Nialą ir Veigą. - Vadinasi, jie ir jus sučiupo. Taip ir maniau, kad sučiups.

Sairisė paklausė:

- Tu taip pat belaisvė?

Ingelda šyptelėjo ir pakėlė antakius.

- Ne visai taip...

Veigas dėbtelėjo į jos pilvą.

- Aš maniau, tu nėščia...

- Laimei, aliarmas buvo netikras, - nerūpestingai atšovė moteris.

Nialas ir Veigas susižvalgė. Nialas suprato, ką pagalvojo vyresnysis brolis: melagė Ingelda apsimetė esanti nėščia, kad Ulfas nuvestų ją į Dirą.

O Ingelda tuo tarpu viena ranka draugiškai apsikabino Sairisę per juosmenį.

- Eime pas Kazaką.

- Pas Kazaką? - Sairisė žinojo, apie ką ji kalba.

- Taip, jis čia valdytojas.

Ingelda pamoko vaikinams sekti paskui ją ir

ėmė kopti laiptais aukštin.

Dėdienė buvo gerokai pasikeitusi nuo to laiko, kai Nialas paskutinį kartą ją matė. Jos juodi plaukai buvo dailiai sušukuoti, sukelti ant pakaušio ir suimti auksiniu žiedeliu. Be to, ji kiek papildnėjo, figūra įgavo stotingumo. Ingelda vilkėjo žvilgančią baltą tuniką, per kurią matėsi įdegusios kojos, avėjo baltus sandalus. Jos putnios lūpos tapo dar raudonesnės, negu buvo. Žodžiu, Ingelda tiesiog tryško sveikata. Šalia jos Sairise atrodė liesa ir susenusi.

Antrasis aukštas tokiems rūmams buvo pernelyg skurdus - paprasčiausias platus koridorius su vienodomis medinėmis durimis abiejuose pusėse. Tolimajame jo gale priešais vienas duris stovėjo du sargybiniai. Nialas prisiminė matęs tuos vyrus požeminiame mieste ir tikėjosi, kad jie bent šyptelės jam. Tačiau sargybiniai stovėjo lyg suakmenėję, žvelgdami tiesiai priešais save, ir tik dar labiau įsitėpė, Ingeldai žengiant pro duris.

Puikesnės menės Nialas gyvenime dar nebuvo matęs. Grindis dengė karališkos žalios spalvos kilimas, sienas puošė sunkios žalios užuolaidos. Lubos paaukuotos, palubėje du didžiuliai, žaižaruojantys krištoliniai sietynai. Menėje nebuvo baldų, užtat visur ant grindų

pūpsojo krūvos pagalvėlių. Tolimajame gale ant pagalvių šūsnies drybsojo Kazakas, o dvi jaunos moterys vėdavo jį vėduoklėmis iš stručio plunksnų. Pamatęs Ingeldą su trimis nepažįstamaisiais, valdytojas nepatenkintas susiraukė, bet tuoj pat išplėtė akis iš nuostabos, atpažinęs Nialą. Jis net kilstelėjo nuo pagalvių, ir abi merginos prišokusios padėjo seniui atsistoti.

- Mano brangusis berniuk! Koks netikėtumas! Kodėl man niekas nepranešė apie tavo atvykimą?

Nialas net nukaito, nesitikėjęs tokio širdingo sutikimo.

- O čia tikriausiai Sairisė? O taip, žinoma! Tu labai panaši į savo seserį. Sveika atvykusi, mieloji. Nagi, nagi. O tu turbūt...

- Veigas.

- Taip, taip, Veigas, žinoma. O kurgi... - Kazakas akimirkai nutilo, neįstengdamas prisiminti vardo, - ...kurgi Ulfas?

- Ulfą nužudė vorai, - atsakė Sairisė.

Kazakas palingavo galva, ir jo dvigubas smakras taip pat krestelėjo.

- Kaip baisu! Labai apgailestauju. Prašau, prieikite ir sėskitės. - Valdytojas pasisuko į

vieną iš tarnaičių. - Atnešk mums ko nors išgerti. Taip, taip, čionai, mano mieloji, sėskis čionai - Nialas pastebėjo, kaip sužvilgo Kazako akys, įsmeigtos į Sairisę. - Sėskis, Nialai. Ir tu... - Veigo vardas jau išgaravo jam iš galvos. - Taip, man labai gaila, kad Ulfą ištiko tokia lemtis. Bet juk jis nužudė vorą, ar ne? Ir todėl mes *visi* atsidūrėme čia.

Nialas jau žiojosi pataisyti Kazaką, pasakyti jam tiesą, bet paskui persigalvojo. Kuo mažiau žmonių žinos, kas iš tiesų nužudė vorą, tuo geriau.

- O kur Sefna? - pasidomėjo Sairisė.

- Moterų kvartale. Vėliau galėsi pas ją nuvykti.

- O mano mergaitės, Runa ir Mara? Ar galėsiu jas pamatyti?

- Žinoma, aš tuo pasirūpinsiu.

Grižo tarnaitė, nešina padėklų su aukštomis metalinėmis taurėmis. Auksaspalvis gėrimas buvo vėsus ir saldus, su citrinos prieskoniu. Kazako taurė buvo sidabrinė, išpuošta brangakmeniais.

- Ačiū, mieloji, - tarė jis ir patapšnojo merginai per šlaunį. Tada nusišypsojo Sairisei. - Į tavo sveikatą, mieloji.

Nialas akies krašteliu pastebėjo, kaip Ingeldos veide šmėkštelėjo pavydo šešėlis.

O Kazakas tuo tarpu paklausė:

- Kas jus atsiuntė pas mane?

- Moteris, apsirengusi žvilgančiais juodais rūbais.

Kazakas kilstelėjo antakius.

- Viena iš Mirties Valdovo patikėtinių? Kurgi jūs su ja susitikote?

- Toji moteris vedė mus pas jį.

Valdytojas nepajėgė nusišypsoti.

- Pats Mirties Valdovas pageidavo jus pamatyti? Bet kodėl?

Nialas tylėjo, leisdamas Veigui ir Sairisei pasakoti apie audienciją pas Mirties Valdovą. Kazakas įdėmiai klausėsi, jo akys įgavo mąšlą išraišką. Paskui jis pažvelgė į Nialą.

- Ar tu supranti, ką galėtų reikšti toks Valdovo susidomėjimas jumis?

- Manychiau, tai kažkaip susiję su voro nužudymu, - užsikirsdamas pratarė vaikinai.

Tada Kazakas skubiai paklausė:

- Ar jis klausinėjo apie tai?

- Ne.

- Vadinasi, nesusiję. - Valdytojas skvarbiai

nužvelgė Nialą iš po primerktų vokų, ir vaikiną dar sykį nusistebėjo šio žmogaus vidine jėga. - Tu *tikrai* nieko nežinai? Su manimi gali būti visiškai atviras. Tu juk tarp draugų.

Kiekvieną sykį, kai Nialas jau norėdavo išdrožti visą tiesą apie voro žūtį, jį sulaikydavo tas pats vidinis impulsas, padėjęs jam neišsiuoti Mirties Valdovo akivaizdoje. Štai ir dabar vaikiną užtikrintai papurtė galva:

- Neturiu ne menkiausio supratimo.

- Hm, - numykė Kazakas ir užsigalvojęs pakėlė prie lūpų taurę. - Keista, labai keista.

Jis dar dešimt minučių atkakliai kamantinėjo Nialą bei jo artimuosius apie viską, kas jiems nutiko nuo tos dienos, kai pateko į nelaisvę. Nialas netgi šiek tiek piktdžiugiškai išklojo valdytojui smulkiausią ataskaitą apie kelionę į vorų miestą ir pirmąją naktį mieste, tuo pat metu puikiai suvokdamas, kad Kazakui šito apmaudžiai maža. Nuo jautė sakė karaliui, kad mįslės įminimo raktas - pats Nialas. Bet jis taip ir nesugebėjo įsitikinti, ar vaikiną kalba atvirai, ar vis tik kažką nutyli. Visą pokalbio laiką Nialas jautė skvarbų Kazako žvilgsnį, bandantį įspėti jo paslaptį.

Tuo tarpu Ingelda iš nuobodulio nebenustygo

vietoje. Kai Kazakas akimirškai nutilęs gurkštelėjo auksaspalvio gėrimo, moteriškė skubiai paklausė:

- Ar galiu parodyti Sairisei moterų kvartalą?

Kazakas gūžtelėjo pečiais.

- Žinoma. Ir nuvesk ją pasimatyti su vaikais.

- Valdytojas maloniai nusišypsojo Sairisei. - Taisyklės tai draudžia, bet dėl tavęs...

- Argi aš negalėsiu pasilikti su savo mažylėmis? - paklausė Sairisė.

Kazakas papurtė galvą.

- Tai neįmanoma, brangioji. Ingelda paaiškina tau kodėl. Bet nesirūpink. Esu tikras, kad mes ką nors sugalvosime. - Jis švelniai palytėjo Sairisės smakrą. - Pasikalbėsime apie tai vėliau.

Valdytojas atsistojo ir palydėjo svečius iki durų, viena ranka apkabinęs Sairisę per pečius. Ten jis dar sykį atsigręžė į Nialą bei Veigą.

-Judviem, suprantama, teks dirbti. Čia tokios taisyklės Kiekvienas privalo darbuotis. Netgi aš. Bet iki rytojaus galite ilsėtis. - Valdytojas paplojo vaikinams per pečius ir nusisukęs nuėjo.

Koridoriuje Veigas paklausė Ingeldos:

- Kokį gi darbą dirba Kazakas?

- Darbą? Jis karalius!

- Jie ir čia leido jam būti karaliumi?

- O taip. Tiesą sakant, Kazakui pavaldūs visi žmonės šiame mieste. - Ingelda atrodė labai patenkinta, aiškindama tai Sairisei bei vaikams. - Vos tik pamatęs Kazaką, Vorų Valdovas suprato, kad kaip tik tokio žmogaus jam ir reikia. Suprantate, žmonės čia tikri avigalviai. Vorams reikalingas asmuo, kuris palaikytų tvarką ir drausmę.

- Aš maniau, kad tuo rūpinasi prižiūrėtojos, - tarė Nialas.

- Taip, bet čia ir yra visa bėda. Visos prižiūrėtojos lygios tarpusavyje - kaipgi paskirst viršininke vieną kurį iš jų?

- O kodėl jie negalėjo paskirti viršininku voro?

- O ne, tai neišgelbėtų padėtis. Juk, visų pirma, vorai iki galo nesupranta žmonių. Be to, nemoka kalbėti. - Ingelda grįžtelėjo per petį. - Beje, nereikėtų vadinti jų vorais - jiems tai nepatinka. Reikia sakyti "šeimininkai".

Jie jau kirto vestibulį, kai pro priekines duris išžengė jauna moteris. Nialo širdis apsivertė kūliais. Tai buvo Merlju....